

си го оставятъ въ почвата като азотенъ торъ. Други отъ тѣхъ могатъ да вършатъ сжщата работа тогава, когато се вмъкнатъ въ коренитѣ на бобовитѣ растения, като образуватъ по тѣхъ особени задебелявания, грудички. И еднитѣ и другитѣ сж много необходими за обогатяването на почвата съ азотъ.

* * *

Неотдавна, следъ като науката откри тая способностъ на бактериитѣ, въ напредналитѣ страни започнаха да торятъ нивитѣ си съ така наречения зеленъ торъ, т. е. посѣватъ нѣкое бобово растение и кога то почне да цвѣти, заораватъ го въ почвата.

Бактериитѣ се нуждаятъ отъ храна, въздухъ и влага, и ако иматъ достатъчно такива, развъждатъ се твърде бързо, отъ което почвата става както казватъ „кипнала“. Храната на бактериитѣ е много проста и твър-

де лесно може да имъ се даде. Буренитѣ по нивята, стрънишето следъ жътвата, зеленитъ торъ, кжщниятъ сметъ и въобщо всички растителни части сж лакматъ храна за тѣхъ, стига да се потрудимъ да ги заоремъ въ нивата. Оборскиятъ торъ, пшеничната и лайната на добитъка както и човѣшкитѣ испражнения представляватъ за бактериитѣ една отъ най-богатитѣ храни.

Освенъ отъ храна, бактериитѣ се нуждаятъ и отъ въздухъ и влага. Колкото по-лесно прониква въздухътъ въ почвата, толкова по-бързо става размножаването на полезнитѣ живинки. При слабъ достъпъ на въздуха гниенето въ почвата се извършва по такъвъ начинъ, че голѣма частъ отъ азота излетява и се губи. При това се образуватъ киселини, които отъ една страна вредятъ на растенията, а отъ друга спомагатъ за измиването на полезнитѣ вещества.

